



LO TEATRO CATALA

PERIÓDICH INDEPENDENT

DE LITERATURA, ART, NOTICIAS Y ANUNCIS

Destinat principalment á fomentar lo progrés é interessos
del Teatro de Catalunya

Preus per subscripció

En Barcelona. 1.00 Ptas. trimestre.
Fora... 1.50 »
Artistas extranjeros. 25 Ptas. l'any.

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN

DIPUTACIÓ, 125, 2.º, 3.º

Sucursal para cartas y avisos, en l'Arxiu
de D. J. Gelabert: Unió, 5, 3.º 2.º

Preus de cada número

Número corrent. 10 céntims
Id. atrassat. 15 »

Certamen festiu literari

Haventse convocat ja la primera reunió de 'l Jurat pera censar l' examen de las composicions presentadas fins á la fetxa, los senyors que n'en-vihin desde avuy fins á'l 27 de l' actual en que acaba lo plasso improrrogable d' admissió de treballs per obter á ls deu premis oferts, se servirán dirigitls á'l senyor Secretari de 'l Jurat, podentlas endressar per aixó á la Redacció ó á la Sucursal.

No s'ha rebut la composició de que ns parla en carta lo senyor L. Mut.

Barcelona 9 Novembre 1892

Lo Director de Lo Teatro CATALA, *Mariano Escriu*.

Composicions rebudas.—Núm. 22. LA VIDA ES FUM.
Lema: *Fumem*.

Núm. 23.—DE BON MATI: Lema: *A ma aymia*.

Núm. 24.—¡MIREULO! Lema: *¡Olé ya!*

Núm. 25.—ESTRENO: Lema: *Per fi*.

Núm. 26.—NOSTRE TEATRO: Lema: *Gran es l' in-fluència de 'l teatre en la societat*.

Barcelona 10 Nove mbre 1892.

Lo President de 'l Jurat, *Felip Ferrer*.—Lo Secretari, *Jaume Roig y Carpmí*.

ESPUERNAS

Alguna ne farem volar per l' espay, caldejat pe 'ls desacerts de 'ls Jurats de las societats corals y coplas ampurdanesas, mentres guardem, per lo que succehir pugui, lo caliu que havem pagut recullir resultat de 'l foch que produhiren los dualismes y diferents modos d' apreciar la missió que la Junta de las fest-as encomana á ls individus que componian lo tribunal classificador.

Espurna y no petita es lo no donar á 'l públich lo resultat de sas determinacions respecte á l'mérit de las societats y coplas, y per lo tant lo lloch que 'ls havia tocat, en l' instant mateix d' haverse acabat lo concurs.

Eixa conducta que no recordem tinga precedents, féu aixecar en nostre concepte justificada polvoreda que no posá en gayre bon terreno la respectabilitat

de 'ls individuos que componian los jurats. ¡En vintiquatre horas poden ferse tantas cosas! Fins lo Jurat pót perdre la memoria d' aquella societat ó copla que més mérit demostra.

Espurna y no petita fou la intervenció que s'pren-gué dintre 'l Jurat de societats corals un mestre que sempre té entrada á ca' la ciutat y que trobantse aquell oficialment reunit prengué part activa en sas deliberacions, designant las societats que tenian que ésser premiadas. Aixís fou que «El Ancora» de Tarragona, que en universal concurs celebrat en 1888, obtingué 'l segon premi y com á menció honorífica medalla d' or, (premi y menció que bé representaban un altre primer premi ara en un concurs regional), li han donat la quarta ó quinta part d' un tercer ó quart premi.

Podriam posar en lletras de motllo las discussions que acompanyaban á cada una de las votacions que motivaren los respectius premis; mes ho ho farem perquè treuriam á la superficie certas idees de certas eminencias musicals que, mes que de respecte són dignas d' estudi.

Pero si donarem compte de las votacions,

Posada á discussió la societat coral que més mérit demostrá en l' acte públich, divagaren casi tots los individuos, fins á tant que un d' ells, que clara molt bé'l seu nom, féu present á'l president que las societat que debia ser premiada ab preferencia á las demés, no era la primera ni la segona, sino era una de las últimas.

La votació de set per dos doná la victoria á la «Erato» de Figueras. Un mes avans de 'ls concursos ja ho deyan que tindrian lo primer premi.

A 'l obrirse discussió pe'l segon, lluytaren «El Ancora» de Tarragona y «La Taponera» de Palafrugell, obtenint aquesta cinch vots y quatre «El Ancora».

Tothom pensarà que lo just, lo lògich y racional tenia que ésser donar á la societat «El Ancora» de Tarragona, 'l tercer premi ja que lluytá pe'l primer y segon. Donchs, no senyor; allavors lo Jurat, determiná no concedir lo premi á una sola societat, sino que són valor fos repartit entre quatre ó cinch socie-tats. Creyem que «El Ancora» rehusá 'l premi, com aixís ho féu constar públicament á l' entrar á la ciu-

tat de Reus lo «Centre de Lectura», posant en l'estandart un lletrero que deya *premio rehusado*, societat que en idéntich cas se trobà com sa germana de Tarragona.

Componian lo Jurat los mestres Aurea Clavé, Balart, Ribera, Marraco, Goula y Martínez Inbert. No posem com a component d'aquest Jurat lo conegudissim músich exdeixple de l'mestre Manent senyor Dionís Trullàs, perquè segons féu públich per medi de 'ls periódichs, se separà de sos comp nys per no estar conforme ab la manera y modo d'apreciar y resódrer la adjudicació de 'ls premis.

Espurna y no petita es la que aixecà 'l Jurat de coplas ampurdanesas a 'l procedir a donar lo premi a la d' en Russinyol de Castelló de Ampúrias y a la de la Bisbal.

Lo Jurat tenia per' adjudicar un primer premi ab la quantitat de 1250 pessetas. Fixintshi bé nostres lectors: un primer premi que porta adherida la entrega de doscents cinquanta duros.

Un segóu premi ab la quantitat de 750 pessetas. Entenguin y reparin que 's tracta d'un primer y d'un segon premi. Donchs bé: 'ls individus de 'l Jurat, en nostre humil concepte extralimitantse de sas facultats y fent ús de atribucions que neguem siguin las sevas perquè ningú las hi ha donat, rebaixaren de 'l primer premi doscents cinquanta pessetas (incompliment de las bases de 'l concurs) y las anyadiren a las setcentas cinquanta de 'l segóu.

Si las dos ho feren igualment bé (no fôu aixís per nosaltres); si las dos ho feren de tal manera que mereixian las duas un primer premi quiscuna, podia demanar lo Jurat a 'l Ajuntament una menció qual valor material, si de la materialitat se tractaba, equivalgués a 'ls cinquanta duros. No haurian comés los estimats amichs que 'l Jurat componian duas infraccions de las Bases de Concurs, bases pe 'l Jurat inalterables y que tenian que ésser miradas com cosa sagrada per las perjudicials conseqüencias que podian donar (com han donat) a un tercer.

Sols 'l Ajuntament podia alterar las Bases de Concurs a 'l objecte de millorarlas, augmentant los premis y son valor; pero may podia (com no ho va fer) rebaixar a 'l un per' augmentar a 'l altre. Per aixó vam sentir com un de Castelló deya que 'l Jurat los hi havia fet passar per l'esquena cinquanta duros.

L'última espurna, que tampoch es petita, té forma de carta surtida de la Rambla de Catalunya y rebuda a 'l costat mateix de 'l Banch de Barcelona. Quant lo senyor mestre Pedrell rebé la fausta nova d'haver sigut premiadas sas escenas sinfónicas tituladas *Lo cant de la montanya*, preparant lo terreno ahont tenia que caurer ab estrépit la superbiosa idiosincracia de 'l exercitich musical de 'l *Diario de Barcelona*, diuhen qu' esrigué a 'l respetat y sabi mestre Frigola una carta en que poch mes poch menos li deya lo següent: «Que en l'obra premiada sens dupte hi ha trobat deficiencias orquestals; poch desarrollo en la melodia cardinal que integra 'l preludi; poch correctas algunas resolucions contrapuntísticas y per lo tant de duplós efecte; que l'obra no responia ni a son titol, ni a sos lemas; que aquell y aquestos són catalans y la música no ho es. Tot aixó hi déu haver trobat, perquè hi es y vosté 'n sab molt per no haverho reparat. No aixís ha passat ab los méus entranyables amichs García Robles y Arteaga. A aquets los puch donar gat-per llebra sens que ho reparin; pero vosté es d'aquells que 'n sab més que jo, qu' es tot lo que 's pôt dir. Donchs bé: si tot lo que dit deixo hi ha trobat, no ho estranyi: aquestas escenas las vaig escriure en l'any 1878 y desd' allavors no he tingut temps de mirarlas per reformar tot lo que reformable sia. Per aixó són lo que vosté, respectable mestre, ha vist.»

Comentari nos tre:

Per aixó ha surtit lo que ha surtit.

ARMANDO DE LA FLORIDA.

CREPUSCULAR

Lo sol va a la posta;—sos ultims raigs d' or coronan las serras—ab núvols de foch;—la terra, rublerta—de fresca verdor, joyosa n' aguanta—lo pi resinós, l'alsina y 'l roure,—l'arbós y 'l bell boix qu' ab molt goig se gronxan—boy fentse petóns. La nit prest avansa;—los arbres de 'l bosch fantásticas ombres—projectan per tot; lo avans vert fullatje—ja 's torna negrós y 'l brancam gemega—ab trista remor. Per graus va enfosquintse:—lo cant de 'l mussol es tétich anunci—de que es mort lo jorn; lo paratje omplenan—confosos sorolls, y a 'l cel las estrelles—brillejan ab goig... Y ab dolça armoni—d' una tortra s' ou lo cant d' anyoransa,—lo cant de tristor:—Mori má estimada,—mon únich consol; mori de má destra—de fer cassador! Quant ella era viva,—de 'l niu molt aprop, amors jo cantaba,—cantaba alegroy! Mes ara qu' es morta,—a son dol s' e cort, gemechs jay! dedico...—Qu' es trist portar doll Y 's perden sos ecos,—en tant qu' ab negror la nit va avansantne,—y calla ella y dorm!

IGNASI CAMPRUBI NADAL.

Estrenos Catalans

ROMEA.—*¡¡¡Qui... compra... maduixas!!!*, quadro de costums per DON EMILI VILANOVA.

Perque prometém a 'ls nostres lectors darlos compte de l'estreno de la última obra de l'autor de *Las bodas de 'n Cirilo*, mes que per la importancia d'aquest estreno, agafém avuy la ploma y dihem a 'l senyor Vilanova que no es aixó lo qu' esperabam ni, tampoch lo que 'ns havia promés. En *Las bodas de 'n Cirilo* hi havia poch argument, es vritat; pero lo poch que hi havia ornat de talco y ab bons xistes, s' ajegantaba y semblaba doble de lo que era. En *¡¡Qui compra... maduixas!!* no n' hi ha gens. En *Las bodas de 'n Cirilo*, l'argument era l'armasson fi per' engarsarhi un picotí de brillants y rubis de bona lley. Pero *¡¡Qui compra... maduixas!!* es un picotí de brillants sense cap armasson, y sabut es que las pedras preciosas sense montar no fan cap efecte. 'Ls brillants són los mateixos, es cert; pero ¿qué hi fá que sigan tan bons y tants com 'ls de *Las Bodas*, si están sense montar?

¡¡Qui compra... maduixas!! donchs, adoleix de 'l gravíssim defecte de no tenir argument, de no interessar, de no cridar la atenció de 'l públich. Se riu a 'ls primers xistes ruidosamente; mes lo públich poch a poch—puig que la gracia no surt de la situació—va moderant, moderant sas riallas y acaba l'obra després d'escenas interminables y un pobríssim final, sense que l'espectador se fassi ben bé càrrech de si ha assistit a una representació ó de si ha llegit un articlet de costums en un setmanari.

Aixó no vól dir que 'l senyor Vilanova degui desistir en lo camí emprés. No, res d'aixó. Procuri que las sevas obras (quadros ó no quadros) tingan algún cos; posi en los plats que condiment, vianda de una mica d'aliment; dónguini gust ab los mateixos xistes (qual gracia y expontaneitat li envejem), y tinga per segur que no s'acabarà la série d'aquells éxits que van inaugurar tant be *Las bodas de 'n Cirilo* l'any passat.

La execució sobressalient en la senyora Parreuyó y senyors Goula y Soler, Regulareta en los demés y fluixa ó menos que fluixa en altres.—R.

Revista teatral

LICEO.—*Lohengrin, Mignon*.—Dissapte va inaugurar-se la temporada lírica de nostre primer teatre posant-se en escena l'inspirada llegenda romàntica de Wagner *Lohengrin*, que al igual de tota la música de l'inspirat compositor, sembla haver prés ja carta de naturalesa entre nostre públic.

Lo gran teatre estava plé d'una escullidíssima concurrència y la espectació que 's notaba en la massa de l'públic feya pressagiar una nit d'emocions.

Ja feya temps que 's parlava oficiosament de l'nou director lo Mtre. Mugnone, y las mil conversas que d'ell nos arribaban, nos lo presentaban com un director intransigent y recte per tot lo que 's referia á qüestions d'art, que 's havia sapigut imposar *velis nolis* á tothom desde 'l mes infim corista fins á la mes encumbrada artista, que coneixia l'immortal *spartito* de Wagner en los mes petits é insignificants detalls, qu'ensajaba dita ópera ab una consciencia y escrupulositat no acostumadas; en una paraula, que era un mestre que *faceva l'arte e no il mestiero* segons frase qu'ell mateix s'aplicaba.

Pe'l Sr. Mugnone debem, donchs, comensar, ja que fou l'héroie d'aquella primera nit. Lo públic va aplaudir ab entusiasme l'interpretació de dita ópera, cridant infinitat de vegadas á l'nomenat mestre per l'esmero y pulcritud ab que havia concertat l'obra. Vritat es que per los corredors hi havia uns quans intransigents que no estaban conformes de 'l tot, dihent que era un *Lohengrin* italiá carregat de efectismes *macarrónichs*, que los *contrastes* entre los *forts* y *ls pianos* resultaban durs y bruscós, sense gradació ni color, qu'alguns temps los exageraba ja per massa depressa, com lo final de 'l primer acte y *ls primers compassos* de 'l preüdi de 'l tercer, ja *ral·lentant* fins á ferlos *pesantes* com lo final de 'l mateix preüdi; que 's movia massa; en una paraula, los mil ramors que en una nit de debut son imprescindibles, tractantse d'una notabilitat per donar aquella fesomia especial y característica á *ls corredors* de 'l Gran Teatre convertit durant los intermedis en camp de lluyta de las mes enconadas controversias y mes exageradas opinions.

Lo públic imparcial va jutjar á 'l mestre Mugnone com se mereixia y nosaltres li tributem un exponenti aplauso, puig creyem qu'aquets efectes exajerats de dicció musical que podrian ser un defecte en lo *Lohengrin* per lo carácter germánich de la obra, constituhirá de segur un mérit en altrás produccions.

Lo segon aplauso debem tributarlo á *ls distingits professors* que componen la orquesta de 'l Liceo y que han demostrat que quant volen y son portats per una batuta intelligent y enérgica, poden compararse ab qualsevol de las orquestas mes renombradas en lo mon artístich. Y aquest aplauso no li escatimem, puig com hem sigut los primers en criticar sas indiferecias inconcebibles en altás ocasions, es molt just que reconeixem son mérit pera que no se 'ns tatxi de parcials en nostres judicis. Que siga l'enhorabona y que segueixin per aquet camí, segurs que trobaran l'aplausó incondicional de 'l públic de intelligent.

Per lo que toca á las masses corals, devem dir que salvant certas deficiencias que 's van notar lo dia de 'l estreno y que han desaparegut en las successivas representacions, van cumplir bé resultant un conjunt acabadíssim que si 's té en compte los escassos elements que componen los corsos de 'l Gran Teatre, representa un *tour de force* pe'l mestre que 'ls ha concertat.

Respecte á l'interpretació individual que va obtenir la obra Wagner, debem dir que la senyora Arkel

en lo paper d'*Elsa* 's revelá l'artista consumada de sempre, cantant ab maestría los principals fragments y fentse aplaudir en moltas ocasions, sobre tot en la plegaria de 'l primer acte, *duos* de 'l segon y tercer y en la *reverie* de la finestra que va matisar ab detalls de dicció y sentiment dignes de qualsevol estrella de primera magnitud.

La senyora Paolichi-Mugnone demostrá un profund coneixement de la escena y un escrupulós y consciensut estudi de 'l personatge que representa (*Ortruda*) alcansant justíssims aplausos després de 'l duo ab la soprano y de 'l que 'l precedeix ab lo barítono.

Lo tenor senyor Valero, ja ventajosamente conegut de nostre públic y que interpretava per primera vegada la part de protagonista, va lograr conmouré á 'l auditori, sobre tot en la segona y tercera representació. Identificat ab ideal personatge que coneix á fondo, digué admirablement la frase de sortida *Mercé...* lo duo d'amor del tercer acte, ahont sapigué fer vibrar la corda sensible de 'l mes apassionat sentiment amorós, lo conegut *racconto* *Da voi lontan in sconoscinta tebra* y sobre tot en l'andante final *S'ei torna al fin, mentr'io lontan ti sono* que va cantar ab esmerada dicció.

De 'l senyor Uguetto encarregat de la part de *Telramondo*, ja haviam dit la temporada passada que era un artista de debó quant va debutar ab lo paper de *Wolfgram* en l'ópera *Tannhäuser*. L'esmerada escola francesa que posseheix fa que frasseji admirablement y que fos aplaudit ab justicia en los principals passatjes de l'ópera.

Lo baix senyor Visconti bé, lo mateix que 'l senyor Thos en lo *Heraldo*.

Reasumint: lo conjunt de 'l *Lohengrin*, per lo que toca á orquesta y masses corals, superior; y com en las obras de Wagner aixó es lo principal síno lo únich, podem dir y afirmar que dita obra ha resultat de primera.

Anem á donar á vola ploma la revista de la segona ópera posada en escena dimecres passat, que va ser *Mignon*, sense perjudici de tractarla ab més extensió en lo número próxim.

La senyora Bendazzi-Garulli que ja havia cantat aquesta ópera un'altra temporada en lo mateix teatre, sigué festejada tota la nit ab los aplausos de la concurrència per la manera acabada y magistral ab que interpreta lo seu paper, brodantlo ab filigranas de dicció y sentiment que la fant una de las primeras *Mignons* qu'hem sentit en Barcelona. No volem citar fragments aislats, puig en tota l'obra estigué á gran altura: farem sols especial menció de la romanza del primer acte, aria de 'l segon, duo final y sobre tot de 'l duo ab lo tenor del segon acte, cantat d'una manera admirable que sugestioná á 'l públic.

Lo tenor debutant en la part de William era lo senyor Colli. Tenint en compte la emoció consegüent á un dia de estreno y l'*orgasme* que segons se 'ns va dir l'aqueixaba, reservem nostre judici fins haverlo sentit en successivas representacions.

Debem adelantar y li dihem á títol d'amistós consell que procuri no afegir notas que no 's troban en la partitura del mestre Thomas, puig á mes de no permétreho l'indole especial d'aquesta música, resultan de pobre efecte, com l'agut qu'afejeix á 'l final de la romanza del últim acte, un *grupeto* de 'l andante del duo y altres que hi vam notarli.

La senyora Boronat, en lo difícil paper de *Filina*, va demostrar ser una soprano lleugera de primera forsa y alcansá una merescuda ovació al final de la polonesa de 'l tercer acte, en qual *fermata* doná un *mi* sobre-agut, qu'está escrit en la partitura, ab un seguritat y afinació pasmosos.

La senyoreta Juliá y los senyors Visconti, Fiorini y Campins, molt bé en sas parts respectivas. Y avants de terminar direm quatre paraulas respecte al mes-

tre Mugnone. Ja havíam apuntat a l' principi de aquesta revista que molts de 'ls defectes qu' alguns apassionats trobaban en aquet mestre, despareixien en altres representacions y això exactament ha passat. Provas son las nutridas ovacions y calurosos aplausos que se li van tributar a l' final de l' *Entreacte* de l' segon, y sobre tot després de la sinfonia de l' ópera quals dos pessas tingueren que ser repetidas en mitj del mes llegendim entussiasme.

La temporada com se pot véurer, comensa bé; ab aixó... endavant y que duri.—BEN.

L' Or

A don J. Aragonesa.

Lo diner, considerant los elements qu' informan la societat, es molt digne d' estima, ja sigui degut a la sort, a la llegítima herencia, ó sigui fruyt del treball ó de l' talent de l' home. En aquet sentit lo defenso y aquell que sigui desgraciat y no pugui adquirirlo, podrà queixarse de la sort si belí sembla; pero jamay de l' or.

Deu (ó la naturalesa, si vosté vol) dona l' talent, la forsa, la bellesa y demés bonas qualitats que distingeixan a alguns de nostres semelants. En consequència, dihe' t' mal de l' or, perque no 'n tenim, també hem de renegar de la inteligencia, forsa y bellesa superior a la nostra. Y a aixó ¿sab quin nom se li dona, senyor *Fandango*? Enveja, pura enveja.

Quant l' or s' adquireix malament, es culpa de l' lladre ó de l' vil usurer; puig la seva missió en la terra es digna y noble: es lo premi reservat a l' laboriós, a l' talent ben cultivat y es lo producte de l' treball acumulat que procura l' descans y l' benestar, y en aquest concepte, realsa a l' home que l' ha adquirit y ab justicia l' posseheix.

Tirant lo mort sobre l' or, diu, que en los vapors y ferro-carrils hi van alguns infelissos com arengadas en barril. En cassos excepcionals no ho nego; pero tampoch podria vosté negarme, que en la inmensa majoria de 'ls vapors y ferro-carrils s' hi viatja ab relativa comoditat y baratura, y sobre tot molt milló que en la edat mitja que diu vosté, puig allavors per falta de diners la gran majoria anaba a peu ó sobre la cuberta d' un mal barco.

Apostrofa també a l' or, suposant qu' es amant de l' retrocés y causa de totas las calamitats ¡Pobre illus qu' aixís delira! Las nacions mes ricas son las mes adelantadas, mentres que en los paissos pobres es ahont impera l' despotisme y la barbarie. Aquest axioma es tant patent que no necessita demostrarse. Renegar de l' diner es renegar de la patria, de la familia y diria fins de l' cel, sino fos pecat.

Carregat de fatxada pretén posar un veto a n' en Rotschild, dihent que ab totas sas riquesas y poder li forà imposible passar a peu lo canal de la Mancha. Donchs de mes verdas se 'n maduran, senyor *Muñeira*. Existeix de llarch temps lo projecte de construir un túnel submari que uneixi la Fransa ab la Inglaterra. Sabis, enginyers han demostrat ser factible tan gran empresa.

Aquest atrevit projecte es fill de l' talent, no hi dupte. Mes ¿pót tenir vida sense l' capital? Ecco el problema.

També 'm surt ab lo ciri trencat de que Franklin no tenia cap casa a l'. Ensanxe ni cap torreta a San Gervasi. Aixó resulta innocent, ja que l' Ensanxe no existia en aquell temps, ni era facil, no 'sent catala, lo tenir aquest capritxo; pero consta que no era d' aquells que dorman sobre la palla y gosaba d' un gran benestar, sobre tot quant descansaba.

Lo qüento de l' seu vehí ataconador no es mes que

l' deliri de un pobre maniatic, sent, per lo tant, una escepció que confirma la regla general. Sino, diguim senyor *Sardana*, ja que se las pega de puritat; ¿si bitllet? Si diu que ni, ja l' poden dur a San Boy. Lo qu' es a mi (com a la majoria de 'ls mortals) me dona molta pena, 'm posa molt de mal humor y fins me deixa mitj tonto, quant veig que se m' acababan los diners.

JULI VERT.

L' or

A 'LS ESCRIPTORS ANTÓN MOSTASSA Y JULI VERT

Escoltin, senyors Mostassa y Juli Vert de l' meu cor: ¿que no veuen que aixó es massa trencarse tant la carbassa, per' parlar de l' ditxos or?

¿No veuen que 'ls dos, cegats per volguer tenir rahó se diuen mil disbarats, se maltractan, y exaltats pót portar gran desunió?

Déixinse de tonterias y no siguin tan aranyas; douguin fi a tals ninyeries, puig que ara estem en uns dias que tot s' acaba ab castanyas.

Y respecte ma opinió sobre l' or, (pósé es mentida); pera mi es dolent y bó y fa tal variació segons ab los ulls que 's mira.

A mi 'm sembla qu' es així; mes com que jó no hi entench, tan sols ara 'm resta dir que si l' or portés a l' fi, algún *duelo*.... a cà 'n *Justench* jó 'ls hi faré de padril.

R. MALLORQUÍ.

Secció del Graciós

ESCENA ÚNICA

Varios escriptors joves rodejant a un empresari vell.

UN. ¿Quánt me posará l' meu drama?

LO VELL. Lo mes tart demá passat.

UN ALTRE. Escolti: ¿y aquella pessa?

LO VELL. Vosté la setmana entrant.

UN ALTRE. ¿Y jó?

LO VELL. Sens falta l' dimecres.

UN ALTRE. ¿Y jó?

LO VELL. De segú l' dimars.

UN. Escolti: ¿y l' meu monólech?

LO VELL. Ara l' estan cusajant.

UN ALTRE. ¿Y l' meu drama d' espectacle?

LO VELL. Lo de vosté molt aviat.

UN ALTRE. Y a mi, digui: ¿quánt me toca?

LO VELL. Un dia d' aquets.

TOTS. ¡Veyam!

LO VELL. Los ho prometo, 'ls ho juro;

vájinse'n ben descansats.

TOTS. Mil gracias, senyó... Promesas.

Passiho be.

LO VELL. ¡Vaja, endavant!

UN CRITICH (a l' panyo.) Lo prométrer no fa pobre

diu l' adagi catalá.

—Amich meu—deya un—te compadeixo. ¡Vaya

un a promesa que t' has buscat!

♦

(1) Dispensi, J. Aragonesa, la varietat de noms que l' dono; puig ja

que s'emoenya en ferme ballar, es just a lo menos que'm deixi escolir

los balls.

—¿Qué li trobas?
 —¡Home, si té un ull més petit que l'altre!
 —No, es vritat; lo que té es un ull més gros que l'altre.

A un pagés que vingué á Barcelona per las festas, li preguntaren á l'arribá á l'seu poble:
 —Y donchs ¿qué t sembla aquella ciutat?
 —Minyons, es completament igual qu' aquí: las casas son á las voras y le carrers passan pe l' mitj.

—Ahi 'm va pegá 'n Candelas.

—¿Y va pegarte ab rahó?

—No, ab pelas y mitjas pelas.

—¡Hoka, Rosa!

—Adeu, Bernat.

—¿Sabs que avuy vas molt mudada?

—¿T' agrado?

—May t' he tastat. A. R.

En un hospital un de ls malalts no paraba may de cridar:

—¡Dèu meu! ¡Dèu meu!

Una germana de la Caritat se li acostá y li va dir:

—¿Cridas á Dèu? Jo sóch sa filla; ¿qué t fa falta?

Lo malalt, fixantse en lo bell rostre de la germana, respongué:

—Que li digueu si tendria inconvenient en ser-ne srgre.

FRANCESCH TORRES.

Entreacte

A MA ESTIMADA

¿Te 'n recordas? Era la caiguda d' una tarde de 1 Juny. Lo sol comensaba á esmortuhirse y l'seu roig disch s' apagaba poch á poch en las sombras de l' vespre. Lo rosicler en la salzereda ab sos dolsos refilays era l' únich que 'ns recordaba la vida, puig lo oreig ab prou feynas móvia l' brancatje.

Nosaltres caminabam fent brasset per l' estreta via de la font d'en Vallmitjana.

—¡M'aymada! ¿t' olvidaras de mí?—preguntaba jo apretant entre las mevas tas petitas mans.

—Jamay—vas respondre'm.

Móltas vegadas m' havias dit lo mateix; mes may m' havia produhit l' efecte qu' alashoras.

La soletat, lo bosch... tas miradas de foch... me havian posat en un estat que veritablement no es possible definir. Lo meu temperament, ja de sí gelós y visionari, 'm feya vislumbra l' molt que tenia que patir durant nostra separació. A l' anyorament que ja sentia, s' hi unia un estrenyiment tal úe cor, com si me l' apretés una mà de ferro.

¿A quina causa obedia tristesa tanta? ¿no m' co-

timabas tu molt? ¿no estabas jo segur de ton carinyo?

¿Y donchs? Pero ls pressentiments m' oprimian amargant los pochs moments de vida que m' quedaban á l' teu costat. Veya contrarietats insuperables (no per la meva voluntat, no, sino per la teva) que amontonantse aixecaban una muralla alta, altíssima, entre nosaltres; pero transparent, de modo que m' permetia véurer l' altra banda.

¡Y quin espectacle! ¡t' veya mirantme despreciativament y enrahonant ab un rival meu: núvols de roja sang se posaban devant de ls meus ulls; lo rencor, á l' igual que argolla m' oprimia la gola impedintme la respiració, y l' suor fret de la mort invadia l' meu cos...

Mes las tevas paraulas, me van dissipar aquell negre ensomni que sens dupte 'm feya patir com si fos real lo que tan sols era, fantasmagóricas visions de ma exaltada imaginació, y tas novas promesas, tos nous juraments fets devant d' Aquell que tot ho véu, me tranquilisaren, deixantme tan felís com induptablement déu serho que posseheix lo teu amor.

ANGEL JUST.

Repertori de Fora

Sans, 8 de Novembre.

Ahi á la tarde vaig assistir á la funció que tingué lloch en aquest teatro, la qual se componia de la bellíssima sarsuela castellana *Un tesoro escondido*, y la catalana *Primer jó*.

En quan á la execució de la primera, deixá molt que desitjar, no obstant los esforços que feren la senyora Miquel y ls senyors Bergadá, Rumiá y Miquel pera portarlo á salvo.

Respecte á ls coros y la orquesta, tan péssimament, que en certs moments, la veritat, semblaba que 's burlessin de la concurrencia. No acabaré sense aconsellar á l' director de dita orquesta, senyor Santafé, que en obras tant importants hi posi un xich mes de cuydado.

De la segona si que pót dirse que la concurrencia 'n quedá satisfeta: van ser aplaudits la senyora Miquel y ls senyors Romani y Miquel, si bé aquest últim presenta l' tipo una mica massa exagerat.—M.

Mataró, 7 de Novembre.

La setmana passada li vaig dir que li diria alguna cosa de l' *Tenorio* de l' dia de ls morts. Aixís es que puch dirli que l' senyor Borrás y tots los que hi prengueren part, van ferho molt bé: no s' havia vist de temps un *Tenorio* tan ben representat.

Dissapte 5, en la societat «Nova Constancia» lo senyor Borrás y la seva companyia van representar *Lo contramestre* sent molt aplaudits.

Per causa de ls mateixos socios las funcions comensan massa tart: veji l' senyor Borrás de comensar á la hora anunciada y de segur que ls socios vindrian mes aviat.

Diumenje á la tarde la societat «Círcol Católich Obrer» va fer un petit certamen y repartició de premis á la poesia milló dedicada á Colón, celebrant la sessió en Euterpe qu' estava guarnit ab banderas espanyolas y gallardets. La entrada era per invitació: se recitaren bons versos y l' coro «Antigua Fraternitat» ab son mestre don Pere Arbat va cantar *Gloria á España y Los Nets de ls Almogavers*, sent molt aplaudits. Tambe hi va péndrer part la orquesta de ls Vilas que va tocá algunas sinfonías ab mol ajust.

Dit diumenje á la nit en lo teatro Principal la companyia de vers representá *El Nuevo Tenorio*. Lo teatro s' va omplir de gom á gom, haventse de tornar entradas: van estar moltíssim bé l' senyor Borrás y ls seus companys senyors Rodó, Bozzo, Guardia, Fages y demés personal. En l' acte de l' tribunal lo senyor Borrás va tenir de repetir los versos á instancias de l' públich. Per acabar varen fer *La castanyada*, sent tan ben rebuda, que crech qu' encara hi ha qui riú. ¡Llastima que l' teatro sigui tan petit en semblants diada!—E. Roig.

Reus 7 de Novembre.

La empresa de l' *Fortuny* s' ha proposat donar gran varietat d' obras, cosa qu' es molt d' aplaudir. Ultimament s' han posat en escena, *La Tempestad*,

Mis dos mujeres, Los aparecidos, Las hijas del Zebedeo, El Dominó azul, Blanca y Negra y Los Madgyares; fentse aplaudir en totes ellas quans artistes hi han treballat y sobressurtint las senyoras Nalbert, Solá y Romero, y 'ls senyors Constantí, Navarro, Grajales y Martínez.

La grandiosa aflluència de forasters que 'ns visità ab motiu de las festas, feu que durant cinch dias se vegés atestat lo teatro de la plassa de Prim, fins á 'l extrém de véurers obligada la empresa á tancar la taquilla molt avans de comensar las funcions.

A més de *Las Campanadas*, la empresa anuncia la popular sarsuela en tres actes *El Rey que rabió*, per la que s' están pintant tres decoracions y confeccionant lo vestuari.

Los aficionados al género lleuger la esperan ab verdader desitj.

Las festas de 'l ters centenari resultaren *aygualidas*, haventne tingut d' aplassar algunas, per quin motiu he retardat aquesta correspondència á fi de poderlas ressenyar totes d' una vegada.

Lo 29 comensaren las festas populars ab un repich general de campanas, salvas de morters y diana per las músicas de 'ls regiments de Navarra y Albuera, (de guarnició en Tarragona.)

Mes tart se repartiren bonos á 'ls pobres.

A la tarde s' traslada en professó la Verge de 'l Santuari de Misericordia á la parroquial de Sant Pere. La professó resultà lluhida, assistinhi la carrossa de 'l gremi de pagesos, que produhí bon efecte, y la comparsas de balls del país.

En la professó sols acompanyaren á 'l célebre *monterilla* Prius vuyt regidors, la majoria ILEGALs y de 'l bronze, que segurament aprofitaren aquella ocasió pera lluhir la seva gran... frescura.

A la nit castell de fochs en la plassa de 'ls Quarters, que resultà magnífich, com tots los confiat al senyor Escala.

Una observació. Los fochs estaban ja acabantse quant un meu vehí exclamá:—¡Qu' estrany!... ¡No han tirat cap cohet d' aquells que xiulan, y tant bonichs que son!

Y un altre l' hi contestá:—¡Potser l' Alcalde ho ha privat, porque ja déu estar cansat de sentir xiuladas!...

Y en aquell moment ne volaren una munió que axordaren á tothom.

Los dias 30 y 31 ploqué seguidament, y aixó fou causa de que s' sospenguessin casi totes las diversiones que devian celebrarse, entre ellas las carreras de velocipedos, según castell de fochs y la professó per tornar la Verge á son Santuari.

Lo cos d' homes fou un de 'ls números que cridá mes la atenció, arribant quatre á la barra de 'ls sis que n' havian surtit.

La cabalgata fou sens dupte lo millor de las festas, assistinhi 'ls gremis de pagesos y boters ab sos respectius carros alegórichs, una carrossa de 'l sigle XV tirada per dos bous y un' altra de 'l XVIII per dos mulas.

Prengué part també en la cabalgata una secció de 'l regiment caballeria de Tetuán, las bandas militars y las músicas d' aquesta ciutat.

Los gegants y xiquets de Valls han fet las delicias de la gent petita.

Ahir, diumenge, s' celebraren las grans carreras de velocipedos, organizadas pe 'l club d' aquesta ciutat, quinas resultaren sumament interessants.

A la tarde, á las quatre, tingué lloch la professó de retorn de la Verge á son Camaril.

Lo castell de fochs disparat á las 10 de la nit, sigué de lo millor qu' ha presentat lo celebrat piro-técnic senyor Espinós.

La concurrencia de forasters de 'ls pobles vehins numerosa.

La majoria de plassas y carrers han sigut adornadas, produhint bon efecte.

De 'ls edificis particulars millor adornats, dech fer especial menció de 'ls perteneixents á 'ls ferms catalanistas don Pau Font de Bubinat y don Antoni Serra.—J. A.

Girona, 6 de Novembre.

Conforme ab lo manifestat en ma última correspondencia, descriuré lo mes notable que com á festas ha tingut lloch durant lo resto de la setmana.

Després de la brillant sessió de la «Asociació Literaria» y de alguns altres obsequis tributats á 'ls forasters per las societats «La Odaliscas», «Talia», «Centro Moral» y «Regional», aixi com també de las anunciadas per la Corporació Municipal, dijous á la nit tingué lloch en lo saló de descans de 'l Teatro Principal un ball, reunintse lo millor de aquesta ciutat, puig hi assistiren casi totes las Autoritats y molts families distingidas.

També ahir 'l Cassino Gernudense doná son últim ball que li estigué admirable: cregui, senyor Director, que pareixian sos salons un verdader parais: hermosas senyoretas los pobluban dansant alegrement y fent las delicias de tots quans nos hi trobarem. La orquesta ho va desmeréixer, tocant ab poch ajust y ab menos afinació, a 'l extrem de fer pérdrer lo compás á 'ls que estaban entregats á Terpsicore.

Dit Cassino ha fet pujar avuy de eixa capital un sexteto pera deleytarnos ab un concert que está anunciat pera avuy á dos quarts de 10. Ja n' parlaré diumenge vinent. Segons se m' ha dit, la Junta té 'l pensament de reanimar las reuniones en aquesta forma cada dos ó tres mesos; lo qual celebrarem tots los socios, puig ara, després de marxar la companyia de sarsuela y la equestre que dirigeix lo senyor Llop, quedarem com qui diu á las foscas, ténint que retirar com las gallinas á posta de sol.

Y á propósit de la companyia equestre, pecaria de injust, sino n' fés alabansa de tots 'ls artistes y en particular de la nena Fanny, los jermans Giménez, lo jermá petit Llop ab son tocino amaestrat, y 'l célebre gimnasta equilibrista senyor Chalet que en lo trapezi es una notabilitat.

Aquesta tarde ha tingut lloch la sessió solemne de repartició de premis á las memorias presentadas en lo certamen convocat per la Societat Gerundense de Amiehs de 'l País, y després de llegida una ben escrita memoria per son President l' Excm. senyor don Manel Vinyos, ha resultat premiat lo únich autor comparegut don Pere Pella y Forgas per un treball sobre minas carboníferas, digne de élogi.

Y prou, que 'l correu marxa.—M. DE S.

Vilanova y Geltrú, 6 de Novembre.

Molta concurrencia va atréuer la representació de 'l drama *D. Juan Tenorio*.

Lo protagonista estigué á cárrech de 'l senyor Serradó, que va treballar ab molta voluntat y ab bastant acert, com igualment la senyora Cufi en lo paper de *Inés*.

La senyora Cardaldas en la part de *Brigida* va causar las delicias de 'l públich; lo senyor Coll en lo de *D. Luís Megia* bastant acertat, com també ho va estar alguns moments lo senyor Borralleras en lo *Comendador*.

Lo final de 'l quart acte va ser estrepitosament aplaudit, sent cridats los actors á 'l paleo escénich.

Diumenje va posarse en escena, *En el seno de la muerte, El sombrero de copa y El novio de doña Inés*.

En la obra d' Echegaray se vegeren aplaudits los senyors Serradó y Romeu y la senyora Cufi. Los senyors Borralleras, Coll y Llibre també l' interpretaren bastant bé: no obstant, á aquest últim se li notan algunas vacilacions. Ara, en quant á 'l accionat hi entén molt. Lo final de l' obra va surtir molt bé, obteninhi estrepitosos aplausos.

En la divertida comedia *El sombrero de copa* s'hi distingiren molt los senyors Serradó y Borralleras, executant aquest últim ab molta idoneitat lo paper de *Polvorilla*.

Durant la representació de *El novio de doña Inés*, lo públich. celebrá sas jocositats, esclafint en prolongadas riallas. Lo senyor Serradó va tréurer gran partit de 'l paper de *Comendador*, lo qual demostra que es un actor idóneo, tant pe 'l género cómic com pe 'l dramátich. Lo senyor Biscamps, moltes equivocacions.—J. B.

Reunions particulars

ROGER DE FLOR.—Lo drama *D. Juan Tenorio*, tocá 'l torn en aquest centre en la funció de 'l passat diumenge.

S'encarrigá de 'l paper de protagonista 'l senyor Rojas que, junt ab una senyoreta qual nom no recordem, interpretaren un *duo* bastant arregladet.

Los demás van fer lo que van poguer.

NIU CATALÀ.—La última funció donada fou composta de las pessas *Parada y fonda* y *De rebot*, ab un regular despenpenyo, haventse distingit en la última los senyors Canals y Quintana.

LA JUVENTUD.—Devant de numerosa y molt distingida concurrencia se representá 'l drama *Don Juan Tenorio*, havent sigut aplaudit lo senyor Camilo Monen que despenpenyá lo paper de *valent* y la senyoreta Romeu, especialment en l' escena de 'l amor que varen fer sentir á mes de quatre cors engomats.

Lo senyor Balmanya en lo paper de *Ciutti*, hauria estat millor si no hagues fet tanta *brsmeta*: entre poch y massa.

VIRIATO.—Aquest centro de recreo constituhit fa poch en lo passeig de san Joan y favorescut per una concurrencia bastant lluhida, doná una funció en la tarde de 'l diumenge, composta (segons deya 'l programa) de 'l disbarat *Lo sant de Sans*, y de 'l monólech *Homicida* escrit per un soci.

Esperem un altra ocasió pèra poguer dir alguna cosa en favor de 'ls aficionats d' aqueixa, ja que ab l' obra escullida si 's descuydan quedan adormits.

La sort que després va haberhi ball y tothom va despejarse.

WAX-WESTAS.—Batejada ab aquest extravagant titol s'ha format de nou aquesta elegant societat en lo favorescut local de 'l Jokey Club.

En la funció de diumenje rendí també un tribut á 'l popular *Tenorio* d' ahont ne dan surtit airosos lo senyor March y la senyoreta Guart en los personatjes de *D. Juan* y *D. Inés* respectivament.—J. A.

CIRCOL DE PROPIETARIS. (Gracia).—L' últim diumenge, s'hi representá la comedia *El padrón municipal*. Lo despenpenyo en certas escenas aná un xiquet descuydat: no obstant, la senyora Castillo y 'l senyor Balmanya hi estigueren bastant bé.

Seguí la xistosa pessa *La Castanyada*, que fou molt ben interpretada, per las senyoras Castillo, Losada y Caparó, y 'ls senyors Balmanya, Fuentes, Ginesta y Rodés.

LA BANYA. (Gracia).—*La copa del dolor* fou la obra que posaren en escena diumenge en aquesta societat.

La execució molt acabada, lluhint molt sas qualitats artísticas lo senyor Oliva que cada día fa nous progressos. També hi estigueren bé, 'ls senyors Escayola Arqués, Carbonell y Mir. La numerosa concurrencia que hi assistí, quedá altament satisfeta de dita funció.—R. M.

ESQUERRA DEL ENSANXE.—*Callad por Dios*, oh lector!, que vaig á explicarte 'l *Don Juan Tenorio* representat diumenge en aquest circol, resultant la

execució en general bastant acceptable. Cal dir que hi havia dugas parts bonas; las senyoretas Gordillo y Parrenyo; y que 'l senyor Barberán en lo protagonista, si bé tingué moments molt felissos, en altres casi teya dir: *Ciutti trae otro manjar*, perque, en vritat, no 'm satisfeya; pero *Tenorio*, no lo extrañeis, perque no havia estudiat gaire 'l paper.

Treballaren discretament la senyoreta Mercader y 'ls senyors Mercader (pare y fill), Bové, Roig, Castelló, Raves, Roure, Cantó, Felio y Cabot.

Com todas las senyoretas eran bonicas, desde la princesa altiva á la que pesca en ruin barca, casi estich per callar que vaig surtir impresionat per alguna *Doña Inés del alma mía y la firma de...*—A. R.

CASSINO ARTESA (Gracia).—L' últim diumenge s'posá en escena 'l drama catalá *Lo Coatramestre* que tingué un regular despenpenyo, sobresurtint la senyora Rodés, y 'ls senyors Peret, Camps, Callis y Pich, ajudantlos la senyoreta Boxedós y 'l senyor J. B.

Lo senyor Camps estigué molt acertat fent lo *don Pau*, y s'vejé frenèticament aplaudit, igual que 'l senyor Peret fent lo *Sisó*.

Pe 'l pròxim diumenge la comedia *La Levita*: ja n'hi parlaré.—C. TORRENTS.

ESPIGOLEIG

Tens penjada á la finestra
una gabia ab un aucell
que cada volta que á 'l miro
para sont cant á 'l moment.
¿Será que deu tindrer gelos
perque 'ls dos mos estimem?

A 'l passar pe 'l cementiri
vaig sent' un *jay!* dolorós.
No era cap mort que 's queixaba,
sino lo meu pobre cor.

J. T. y R.

CAVILACIONS

XARADA

M'han dit que *prima-invers total Tres-quarta*
molt *quarta-quarta* té fa *hu-dos-tercera*,
y que la *Tersa-dos-prima-invertida*
hu riu va ab l' hereu *dos* can Romaguera.

J. S.

Soluciones á las cavilaciones del n.º 101

Figura de parolas:

R I T A
I S A B E L
A G E R
B E B E
T E R E S A
A L A S

Xarada: DESGRACIA.

Las han endevinadas los senyors C. Barrera, Endiabat, Coll d' Oca, Nitram Sam, J. G. Suarez, Pere Pep, Matias H, Pal y Trocas, Godo Fret y Calent, J. Maciá y Benvingut Aliet, Joseph Escachs Viver, Llop Gros y Joaquim P. que si envian las d' avuy, guanyarán lo premi consistent, en lloch de la obra anunciada la setmana anterior, en dos exemplars de *Un home de pallo*.

Correspondencia

M. Campanyá, B. R. Roca, J. G. Suarez, C. Barrera y Cargol: aprofitarem alguna cosa.—Pallerol: no 'ns va be. J. M. Bernis: ja 'li envío redolins.—J. Roch (Blanes) está servit.—Noy Ros: lo repartidor diu que 'l passa.—Si n'hi falta algun diguiho y 'l hi enviarem.—Q. A. de Palla: que en te, que 's crema tant!—Pep de Vi: no pot ser.

IMP. DE J. SOLÉ, RONDA DE LA UNIVERSITAT, 9.

Carme, 33

Máquinas de cosir, máquinas de fer mitja

SANTASUSANA

PREUS SENS COMPETENCIA

Taller pera adobar tota classe de máquinas.—Se ven á pl. ssos y al comptat.

Carrer de'l Carme, 33. - Barcelona

Carme, 33

Carme, 33

APARATOS
pera
péndrer dutxas

Carme, 33

Construcció de Teatros

Servey complet y bó
pera guardarropias

Pera informes y detalls, dirigir-se al carrer d' Estructa, 11, fusteria.

BARCELONA

PERRUCAS Y POSTISSOS
DE TOTA CLASSE

PERA TEATROS
GRAN SALÓ

pera afeitar, tallar y rissar cabells en la

PERRUQUERIA
de

VICENS GARCIA
Conde del Asalto, 6, Principal
Casa establerta desde 1840

Orquesta de 23 solans

de la que n forma part lo notable concertista de violi senyor Badia, dirigida per DON ROMUALDO ZUBIELQUI.

Peri ajustes dirigit al carrer del Hospital, 192. 4.ª Barcelona.

EL LIBRO MAESTRO

Diccionario práctico de Administración é indispensable en todas las oficinas de los Ayuntamientos y Juzgados municipales.

Para saber desempeñar el cargo de Secretario de Ayuntamiento ó de Juzgado municipal basta adquirir esta obra. Con ella no hay necesidad de estudiar para dichas carreras en ninguna Academia. Contiene m. s. de 4,000 formularios para todos los asuntos en que tengan que intervenir dichos funcionarios, tan claros y terminantes, que bastaria un niño para interpretarlos.

Las atribuciones y obligaciones de los Alcaldes, Concejales y Jueces, se hallan señaladas en la obra, la que contiene al final un indice en que se indican los trabajos que tienen que cumplimentar diariamente los funcionarios, señalándose el folio del «Diccionario» en donde encontrarán los formularios para llevarlos á cabo.

La carrera del Secretario ofrece un ancho campo para muchos jóvenes, cuyo cargo puede desempeñarse perfectamente, asesorándose por medio de dicha obra, en la que además de toda la legislación se hallan insertos los programas oficiales y probales, para los que quieran examinarse y adquirir el título.

Los que deseen adquirirlo, pueden efectuarlo dirigiéndose al Director de «El Secretariado», en Madrid, San Mateo, 12, que lo servirá franco de porte y certificado, siempre que al hacer el pedido se acompañe su importe de 5 pesetas, en fianza u otro medio de fácil cobro; ó bien en todas las principales librerías al precio de 4 pesetas.

Dichos precios no regirán más que hasta el 15 de Septiembre próximo (ampliando por consecuencia el terminado en 31 de Julio), pues transcurrida aquella fecha, su precio será el de 50 pesetas, en todas las expendedorías.

OBSERVACIONES.—Dicha obra consta de dos tomos voluminosos, en folio, y va fuerte y lujosamente encuadernada, remitiéndose en cajas de cartón para preservarla de accidentes que puedan deteriorarla; todo sin aumento de precio.

El que desee se estampen sus iniciales en el lomo de los tomos, puede hacerlo al hacer el pedido.

LLUNAS ASSOGADAS

PERA MIRALLS,

DE ORTEGA Y BADIA

Depósit de Cristalls, Baldosas, Baldosetas, etc., etc.

TELÉFONO NÚM. 1397
Carrer de la Comptesa de Sobradiel, número 3
BARCELONA

◆◆◆◆ **FABRICA DE MAQUINAS** ◆◆◆◆

—de tolas classes pera fer mitja—

●●●● **NARCÍS DOMÉNECH** ●●●●

◆◆◆ Gran-Via, 211, cantonada á Montaner ◆◆◆

◆◆◆◆ **BARCELONA** ◆◆◆◆

|—S' ADOBAN TOTA CLASSE DE MÁQUINAS—

Se prenen encàrrechs, per tota classe de treballs de punt d' agulla y de mà

ARXIU Y COPISTERIA

Francisco Perez Pol

Carrer de Roig, 24, entressuelo.

JOAN AYNE

Magatzem de Música, Pianos é Instruments

Fernando VII, 53.—BARCELONA

Partitura completa de «Garin» per cant y piano

Arxiu Lirich-Dramàtic



Bonnin Germans

